

for Brugten af Vaad blandt andet ved Bestemmelserne om Maanedsfristerne i de sydlige Bænde og for enkelte Vaad i Rattagattet, hvilket man fra sagkundig Side har anset for nødvendigt, kommer man tillige til Vedtægtsbestemmelserne, som forøvrigt heller ikke ere nye. Tværtimod, de ere i alt væsentligt tagne efter det Forslag, der kom fra et Udvalg her i Salen. Men det Nye er, at Indenrigsministeren fastsætter Vedtægterne. Det vil ikke være saa let at komme af med den Bestemmelse. Sagen er den, at den hviler paa et Punkt, som jeg synes, at ærede Medlemmer noget have overset, nemlig at der skal være Vedtægter for de paagældende Farvande. Altsaa, hvis de Vedkommende indsatte en rent gal Bestemmelse i deres Vedtægt, maa Indenrigsministeren kunne sjerne den. Det maa i hvert Tilfælde ikke komme til at staa saaledes, at Approbationen bliver af den Natur, at man kun kan sige Ja eller Nei; det er tydeligt. Mellem det, der nu staar, og det, der tidligere stod, kan der ligge Noget, som jeg antager kan være Gjenstand for nærmere Forhandling, men Forholdet er blevet et noget Andet, netop fordi Masse-spørgsmaalet kun kommer til Anvendelse paa lukkede Bænde, paa Indvænde og kommer til Anvendelse igennem Vedtægtsbestemmelser. Der er et Par speciellere Spørgsmaal, som jeg anser det for nødvendigt allerede nu at udtale mig om. Jeg kan jo ellers faae Ordet senere, thi der er jo næppe Udset til, at Forhandlingen sluttet saa snart, saa vidt jeg kan skjønne. Det ene er Bestemmelsen i § 5 og en analogisk Anvendelse deraf. Deri staar, at for saa vidt en Kommunalbestyrelse finder Anlæggelsen af en eller flere offentlige Gangstier til Landingspladsen nødvendig, kan det ske i Selvhold til den almindelige Lov af 4de Juli 1850. Ærede Medlemmer have her forlangt, og det er et gammelt Krav, at man tillige skulde fikke Adgangen for Fiskerne til at gaa i Land og tørre deres Garn. Et æret Medlem har sagt: Adgang til Stranden er ikke nok, de maa kunne komme højere op for at tømme deres Garn. Hvis ærede Medlemmer ville læse § 5, ville de se, at det er Kommunalbestyrelsen, der har Skjøen over, om Gangstier ere fornødne, og om det almene Vel maa siges at fordrø et saadant Anlæg. For saavidt man vil gaa videre, maatte man dog vel erkjende, at man maatte have Noget, der hedder det almene Vel bag ved; thi af vore Næringer her i Landet kan Fiskeriet jo vel være stillet noget anderledes end de andre; men at komme til Expropriationsbestemmelser, hvorved man sagde, at naar en vis Ud-

øvelse af et Erhverv krævede det, skal der exproprieres for denne eller disse enkelte Personer, tror jeg ikke, saa let lader sig gjøre. Jeg tillader mig dertil at føie den Bemærkning, at Expropriation i hvert Fald ikke er nødvendig. Ingen kan sige, hvorlænge Benyttelsen af et saadant Stykke Jord vil være nødvendig. Altsaa en fikket Brugsret vil i hvert Fald være tilstrækkelig i saadanne Tilfælde. Det er klart nok. Jeg ser ikke, at man ganske let kommer over det Spørgsmaal, thi jeg antager ikke, at man vil løsrive dette Spørgsmaal fra de andre Spørgsmaal af lignende Art og sige: Det afgjør vi paa anden Maade, end vi ellers have afgjort saadanne Spørgsmaal, og bryde os ikke om den grundlovsmæssige Berettigelse dertil. Det tror jeg ikke, jeg kan være med til. Men iøvrigt, at Spørgsmaalet har stor Betydning, skal jeg ingenlunde benægte, og vi kunne maasse komme til at tale nærmere om det. Men at løse Spørgsmaalet en-to-tre, som det ærede Medlem har ment, det er i Virkeligheden ikke let. Hvad angaar Malefiskeriet, da have vi jo hørt det ærede Medlem (Beth), der citerede Christian den Femtes danske Lov, og har sat sig ind i hele Sagen og forfulgt den historiske Udvikling af Fiskegaardene, holder paa det Bestaaende. I Christian den Femtes danske Lov 5—10—43 staar: „Enhver maa nyde Malegaarde for sin egen Grund, undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand haver Skade af“. Hvorledes det til Syvende og Sidst skal fortoles, skal jeg ikke indlade mig paa; der er forskjellige Domme om det; men det ærede Medlem vil se, at i Lovforslaget har man søgt at træffe en Bestemmelse, om hvilken man havde nogen Grund til at tro, at man ramte i alt Væsentligt det, som Folkethinget har ønsket. Denne Bestemmelse er nemlig en af dem, der er optagen efter den sidste Behandling her med en Tilføielse, som, om jeg husker ret, har samme Omfang, som Udvalget ønskede. Den er sat ind; og jeg tror, at det maa indrømmes at være en Tydeliggjørelse af den Tanke, som det paagældende Udvalg, der stillede sine Forslag, har havt. Det er et Spørgsmaal, vi nærmere kunne komme ind paa ved Behandlingen af Lovforslagets Enkeltheder. I det Hele og Støre tror jeg, det maa indrømmes, at hvis man vil have en Lov, der skal beskytte Fiskeriet, saa vil man ikke kunne indskrænke sig til væsentlig mindre Bestemmelser end omtrent dem, som foreligge i dette Lovforslag, og som holde sig saa nøie som muligt til det tidligere her foreliggende Forslag, navnlig som dette ønskedes ændret her i Thinget. Selvfølgelig har Sagen maattet revideres, og jeg har, ligesom